

Verslag van de Polderbendetocht op 22 januari in de uiterwaarden van Gendt.

Met maar liefst 22 kinderen en 5 begeleiders staan we bij het witte bruggetje te popelen om te beginnen. Dit keer een heel grote groep, omdat alle kinderen van 6 tot 12 mee mogen. Meestal is het bij de januaritocht niet zo erg druk, maar nu dus wel.

We voelen al meteen dat het fris zal zijn, maar de meeste kinderen zijn goed aangekleed.

Vandaag is het thema: Speuren naar sporen. En de eerste vraag die we de kinderen stellen is dan ook: Wat is eigenlijk een spoor?

Daar komen natuurlijk heel veel verschillende antwoorden op van voetafdrukken, tot poep en haren van dieren. We verbreden dit samen naar; alles waaraan je kunt zien wie er in een gebied geweest zijn of wat er gebeurd is. Dus ook sporen van de wind of regen enz.

Na een oproep om heel zorgvuldig te kijken gaan we op stap en voordat we 3 meter gelopen hebben, zien we al 10 sporen. De vieste zien we het eerst: mensenpoep op het bruggetje. Dan moet je wel heel hoge nood hebben. Verder vinden we: pootafdrukken van koeien en paarden, poep van koeien en paarden, mensensporen, hondenpoep, spechtengat in boomstam, heel veel insectenvraat sporen in een stuk hout, beverknaagsporen en veeg sporen, door de poepscheppers gemaakt die het fietspad schoonhouden.

Tja, dan vinden de kinderen ook meteen ijs op het water en daar moeten natuurlijk meteen stenen en takken opgegooid worden om te kijken of het al dik is. We lopen verder en vinden een beverwissel over het pad, maar ook koeienlooppaadjes. We vinden blaadjes van bomen gewaaid, veren van vogels, afgebeten twijgjes aan struiken, omgewaaide bomen en dan heel fraai een bijzondere pootafdruk. We halen onze doorzichtige sporenkaart erbij en leggen die erop en ja hoor het klopt precies; een dassenafdruk. Daarom ook die kuiltjes in het begin langs het pad. Dat zijn de kuiltjes waar dassen wormen zoeken en vervolgens soms gebruiken als w.c.

Omdat de groep zo groot is, maken we 5 kleine groepen en elke gids neemt vervolgens een groep mee om nog beter te kunnen zoeken. Een groep vindt een nog levende hoornaar (de grootste wesp van Europa), een ander vindt paarden haar, een vogelnestje, een beverburcht met verschillende ingangen, fraaie stukken boomschors, veren, pootafdrukken van reigers, ganzenpoep enz. Er is genoeg te zien, maar we vinden het intussen ook wel erg koud.

Dus gaan we maar snel een springspel doen. Kitty legt uit dat er hier 4 diersoorten leven die ver kunnen springen, konijn, vos, haas en ree. Waarvan de ree het verst kan. We meten de afstanden en leggen daar stokken neer. We maken een rij achter elkaar en springen maar. We zien veel konijnen, een paar vossen en potverdorie ook 2 hazen. Wat kunnen die kinderen ver springen.

Dan niet te lang stilstaan, maar op zoek naar sporen in het landschap. We zien een soort kleine bergjes met slootjes er tussen. Joes weet dat dit rabatten zijn, die door de steenfabrieken gebruikt zijn om riet op te kweken. Daar werden dan rietmatten van gemaakt om de bakstenen tegen de zon te beschermen. Dan pakt Joes een grondboor en mogen een paar kinderen gaan boren om te kijken naar sporen in de grond. Eerst vinden ze klei en dan algauw zand en nog meer zand.

Omdat niet iedereen tegelijk kan boren wordt het te koud voor de groep en lopen we door naar een dieper gelegen open plek tussen de bomen. Minder wind en dat scheelt aanzienlijk. Bram vertelt hier over wind en regen sporen op de bomen die nooit op de zuidkant van een boom

achterblijven. Dus als je goed kijkt kun je hieraan zien wat het noorden is.

Dan moet er even flink gerend en geklommen worden, of met het ijs op het plasje gespeeld worden.

Andere kinderen vermaken zich met het zoeken naar judasoren, paddenstoelen die op oren lijken, bruin en wat doorzichtig. En natuurlijk vinden we ze. In de omgewaaide boomstammen zien we ook prachtige patronen, die daar door insecten ingemaakt zijn, door letterzetters. Het lijken ook wel sierlijke krulletters.

Intussen hebben steeds meer kinderen het echt koud, dus we besluiten om via de kortste weg terug te lopen, in de hoop dat de ouders er al zijn. En gelukkig zijn die allemaal aan de vroege kant, dus dat komt mooi uit. We gaan eerst nog het vogelnestje verloten en na 2 rondjes raden mag Stef het mee naar huis nemen. Ik ben benieuwd of hij hem een plaatsje geeft in de tuin en wie weet komt er dan in het voorjaar nog een vogeltje in.

En Jesse, het waren toch wel zeker 50 sporen denk ik. Jij?

Ik hoop dat Brechje weer warm is intussen en de anderen natuurlijk ook.

Het was koud, maar daarom vind ik jullie extra stoer! Tot een volgende keer in maart voor de oudste kinderen. Dan is het al bijna voorjaar.

Henny